

*Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Γιάν
Δρ. Θεολογίας Πανεπιστημίου του Καρόλου
Πράγα Τσεχίας*

Λειτουργικὸς Οἰκουμενισμὸς
Προ-εισαγωγὴ στὴν ταυτότητα
τῆς Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Μητρόπολις Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς
2015

*Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Γιάν
Δρ. Θεολογίας Πανεπιστημίου του Καρόλου
Πράγα Τσεχίας*

Λειτουργικός Οικουμενισμός Προ-εισαγωγή στην ταυτότητα της Μεγάλης Συνόδου του 2016

- A: Προοιμιακά*
- B: Λατρευτικός Συγκρητισμός*
- Γ: Θεολογική διάσταση*
- Δ: Λειτουργικός Οικουμενισμός*
  - α. Προσφώνησις του Πάπα*
  - β. Λειτουργικός άσπασμός*
  - γ. Άπαγγελία του Πάτερ ἡμῶν*
  - δ. Διακονία του λόγου του Θεού*
- E: Ἀλλοίωσις της Δογματικής Συνειδήσεως*
- Ζ: Λατρεία καὶ Δόγμα*
- Z: Ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία*
- H: Ἡ Ἀγιορειτική Ἠγεσία*
- Θ: Οἱ ἐν καινοτομία Ἀντι-οικουμενισταί*
- I: Εὐλογα ἐρωτήματα*
- ΙΑ: Ἐπιλογικὸν Ἐπίμετρον*
  - *Τὰ Ὅρια καὶ τὸ Μέτρον της Ἱερᾶς Παραδόσεως*

* Ἐκδόσις α', Δεκέμβριος 2014 (Τσεχικά).

* Ἐκδόσις β', Ἰούνιος 2015 (Ἑλληνικά, βελτιωμένη).

*Ἱερὰ Μητρόπολις Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς
Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος*

Ἡ ἐργασία αὐτὴ
πρωτοδημοσιεύθηκε τὴν 17.12.2014
στὰ τσεχικὰ στὴν Ἴστοσελίδα
τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Μοραβίας.

Ἡ παροῦσα μορφή της (μετάφρασις, βελτιώσεις,
ἐμπλουτισμός), πραγματοποιήθηκε
μὲ τὴν προτροπή, εὐλογία καὶ πολύτιμη βοήθεια
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας
Ἰωρῶπου καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
πρὸς τὸν Ὅποιο ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς
ἀπευθύνω ἐγκάρδιες εὐχαριστίες.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης ἰδιαίτερος
τὸ Ἐργαστήριον τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος
τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς,
τὸ Ὅποιο ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν καὶ τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

*† Πρεσβύτερος π. Γεώργιος Γιὰν
Δρ. Θεολογίας Πανεπιστημίου τοῦ Καρόλου
Πράγας Τσεχίας*

*9η Ἰουνίου 2015 ἐκ. ἡμ.
† Μνήμη τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου
Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας*

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1321)

Λειτουργικὸς Οἰκουμενισμὸς Προ-εισαγωγὴ στὴν ταυτότητα τῆς Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016

Α. Προοιμακὰ

Μὲ εἰδικὴ μονογραφία μας¹ ἔχουμε ἤδη ἐπισημάνει τὴν προβληματικὴ τῆς ἀναμενομένης Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016 καὶ ἔχουμε τὴν αἴσθησι, ὅτι ὅσα διεδραματίσθησαν στὸ Φανάρι τὸν παρελθόντα Νοέμβριο (2014), ἐντὸς τοῦ κλίματος τοῦ Λειτουργικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπιβεβαιώνουν τὶς ἐπισημάνσεις μας, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν μίαν τρόπον τινὰ προ-εισαγωγὴ στὴν ταυτότητα τῆς προετοιμαζομένης Συνόδου τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Τὸ 1991, ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Νικόλαος Ματσούκας, ἀναφερόμενος στὶς αὐστηρὲς ἐπικρίσεις κατὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ὑπὸ τῶν «συντηρητικῶν», ἔγραφε ὅτι

«ἐφ' ὅσον βεβαίως στηρίζονται (αὐτὲς) σὲ **βαθιὰ θεολογικὴ θεώρηση** καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀθεολόγητες ὑστερικὲς ἐκδηλώσεις ρυπαρογραφίας καὶ φανατικῆς μισαλλοδοξίας, εἶναι ὄχι μόνο **δικαιολογημένες** ἀλλὰ καὶ **ἀπαραίτητες**»².

Ἐν συνεχείᾳ, θὰ καταβληθῆ προσπάθεια νὰ ἀποδείξουμε τοῦλάχιστον τὸ δικαιολογημένον τῶν ἀνησυχιῶν καὶ ἐπικρίσεών μας.

* * *

Μικρὸν πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στὸ Φανάρι

1. **Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Γιάν**, *Πορεία πρὸς τὴν «Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον»*: Μία συνεχῆς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν Γνησίᾳ καὶ Ἁγιοπατερικῇ Ὁρθοδοξίᾳ, Ἔκδοσις β', Φεβρουάριος 2015, Ἱερὰ Μητρόπολις Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, (βλ. <http://www.hsir.org/pdfs/2015/02/23/20150223aPoreiaProsMegaliSynodo.pdf>).

2. **Νικολάου Α. Ματσούκα**, *Οἰκουμενικὴ Κίνησις/Ἱστορία-Θεολογία*, σελ. 7, Θεσσαλονίκη 1991.

ρι, προκειμένου να συμμετάσχη ενεργῶς στὴν Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου (29-30.11.2014), ὁ μητροπολίτης Ἰταλίας Γεννάδιος ἐδημοσίευσε ἓνα κείμενο, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἀναδεικνύεται μὲ πλήρη σαφήνεια, ἀλλὰ καὶ ὑπογραμμίζεται, μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφασι, ἡ ἐκκλησιολογικὴ σημασία τῆς καθιερωμένης πλέον *παραδόσεως* τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐορταζομένων *Θρονικῶν Ἑορτῶν* τῶν οὕτω καλουμένων *ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν* Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ ἀναγνώστες προειδοποιοῦνται, ὅτι στὸ Φανάρι θὰ πραγματοποιηθῆ μία «*Συνάντησις*», ἡ ὁποία

«θὰ μείνῃ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς μία σταθερὴ καὶ ἀσυναγώνιστη ἐμπειρία καὶ πραγματικότης καταλλαγῆς καὶ ἀδελφοσύνης, σημαντικότερα καὶ ἀξιολογώτερα, βεβαίως, τῶν προηγουμένων Συναντήσεων...».

Ἰδιαιτέρα σημασία δίδεται ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Γεννάδιο στὸ νὰ μὴν ἔχουν οἱ Ὁρθόδοξοι ἔστω καὶ τὴν παραμικρὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ θεολογικὸ *status quo* τῶν πρωτεργατῶν αὐτῆς τῆς *Συναντήσεως*, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται στὸ κείμενο ὡς

«μία Πασχαλινὴ ἀδελφικὴ πορεία καὶ συμπόρευσις», ὡς «ἀνεπανάληπτη καὶ λίαν εὐπρόσδεκτη ἐορτὴ... τῆς Ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν».

Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ συναντηθοῦν στὸ Φανάρι εἶναι

«οἱ δύο Πατριάρχαι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως», «πρῶτοι Διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», «οἱ δύο πρῶτοι πνευματικοὶ Ἡγέτες τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας», «οἱ δύο Πρῶτοι Ἐπίσκοποι τῆς Χριστιανοσύνης», «οἱ δύο Θεοπρόβλητοι καὶ Θεοτίμητοι Ἐπίσκοποι Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως», «οἱ δύο Σεπτοὶ Προκαθήμενοι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας», οἱ δὲ ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες ἐκπροσωποῦνται ὑπ' αὐτῶν δὲν εἶναι βεβαίως, παρὰ «ἀδελφές Ἐκκλησίες»³.

3. Μητροπολίτου Ἰταλίας Γενναδίου: «Οἱ δύο Θεοπρόβλητοι καὶ θεοτίμητοι Ἐπίσκοποι Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως...» (βλ. http://aktines.blogspot.gr/2014/11/blog-post_288.html).

Β: Λατρευτικός Συγκρητισμός

Μικρόν μετὰ ἐπεβειωθή πλήρως τὸ ἐρμηνευτικὸ πλαίσιο τοῦ μητροπολίτου Γενναδίου.

• Τὸ Σάββατο, 29.11.2014, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, μαζί με τοὺς συνοδικοὺς ἀρχιερεῖς, ὑπεδέχθη τὸν Πάπα Φραγκίσκο στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ἐψάλη ἡ **πανηγυρική Δοξολογία**, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγινε **δέησις «ὕπερ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἐπισκόπου καὶ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου»**, στὸ τέλος δὲ αὐτῆς ὁ πατριάρχης στὴν Ὀμιλία του ἔθεσε τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στὸ Φανάρι ὡς συνέχεια ἀναλόγων ἐπισκέψεων τῶν προκατόχων του, Παύλου ζ', Ἰωάννου Παύλου Β' καὶ Βενεδίκτου ζ'.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εἶπε, συνεχίζεται **«ἡ ἀδελφικὴ μετὰ τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σταθερὰ πορεία, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν»**.

• Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, Κυριακὴ 30.11.2014, ἐτελέσθη στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ θεία Λειτουργία γιὰ τὴν Ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, Ἰδρυτοῦ καὶ Προστάτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στὴν ὁποία παρέστη καὶ ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετὰ τὴν συνοδεία του.

• Σύμφωνα με σχετικὸ δημοσίευμα⁴, στὰ **Εἰρηνικὰ ἐψάλη ἡ φήμη τοῦ Πάπα**, εἰδησις ἐρμηνευτέα μᾶλλον ὡς ἀπροσεξία ἢ καὶ ὡς σύγχυσις μετὰ τὴν δέησι στὸν Ἑσπερινὸ ὑπερ τοῦ Πάπα, ἢ τὸν **πολυετισμὸ/πολυχρονισμὸ** στὸ τέλος τῆς Λειτουργίας.

• Ὅπως καὶ τὸ 2006, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἀνετέθη στὸν Πάπα Φραγκίσκο ἡ **ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν»**.

• Ἐπίσης, πρὸ τοῦ «Πιστεύω», ὁ πατριάρχης ἀντήλλαξε μετὰ τὸν Πάπα **λειτουργικὸ ἀσπασμό**.

• Ἐν τέλει, ἐξεφώνησαν ἀμφοτέρω, ὁ πατριάρχης καὶ ὁ Πάπας, σχετικὲς Ὀμιλίαι, κατόπιν δέ, ὁ πατριαρχικὸς χορὸς ἔψαλε τὸ **«Εἰς πολλὰ ἔτη»** στὸν **«Ἀγιώτατο καὶ Μακαριώτατο Πάπα Ρώμης Φραγκίσκο»**, τοῦ ἰδίου **ἐδλογοῦντος τὸ ἐκκλησίασμα**.

• Μετὰ τὸ πέρας τῆς Λειτουργίας, ὁ Πάπας καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης **συν-εὐλόγησαν τοὺς παρευρισκομένους ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Πατριαρχείου** καὶ ἐν συνεχείᾳ, στὴν Αἴθουσα τοῦ Θρόνου, **συνυπέγραψαν Κοινὴ Διακήρυξι**.

4. Βλ. ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2048/5.12.2014, σελ. 1.

Γ'. Θεολογική διάσταση

Ο **ἀείμνηστος** Ὁμότιμος Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Στέργιος Ν. Σάκκος εἶχε περιγράψει ὡς ἐξῆς τὸ συγκρητιστικὸ πλαίσιο, ἐν- τὸς τοῦ ὁποίου ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀνάλογος ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα Βενεδίκτου στὸ Φανάρι κατὰ τὸ ἔτος 2007, στὴν *Θρονικὴ Ἑορτὴ*:

«Ἐν ὀνόματι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος καὶ ἀγάπης καταπατοῦνται κατάφωρα καὶ ἀσύστολα θεσμοὶ αἰῶνων. Παραθεωρεῖται ὡς ξεπερασμένο καὶ ἀναχρονιστικὸ τὸ ἱερὸ Πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας, διαγράφονται ἱεροὶ κανόνες, ἀθε- τεῖται ἡ εὐαγγελικὴ γραμμὴ, τὴν ὁποία μὲ ἀκρίβεια καὶ φόβο Θεοῦ ἀκολούθησαν οἱ ἅγιοι πατέρες μας, καὶ ἐπιχειρεῖται ἡ “μετάθεσις ὁρίων”, τὰ ὁποία ἐκεῖνοι ἔθεσαν καὶ ὑπερασπί- σθησαν μὲ θυσίεις, δάκρυ καὶ αἷμα».

Κατόπιν, πολὺ εὐστοχα ἐπισημαίνει, ὅτι

«αὐτὲς οἱ σοβαρές, ἀθέμιτες καὶ ἀνήκουστες παραβάσεις ἐντέχνως ἀποχρωματίζονται ἀπὸ τὸ πνευματικὸ τους κό- στος» καὶ προβάλλονται ὡς «διπλωματικὲς ἐπιτυχίες», τῶν ὁποίων «ἡ θεολογικὴ διάσταση ... ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς»⁵.

* * *

Ἐν τούτοις, ἡ μεγάλη ἐκκλησιολογικὴ σημασία αὐτῶν τῶν σοβα- ρῶν παραβάσεων δὲν ἀποσιωπᾶται ἀπὸ τὸ Ἀκαινοτόμητο Πλήρω- μα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Γνησία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔχει βαθεῖα συνείδησι τῆς ἰδίας Αὐτῆς εὐθύ- νης γιὰ τὴν διατήρησι, διαφύλαξι καὶ περιχάραξι τοῦ θείου χαρί- σματος τοῦ *Πρωτείου τῆς Ἀληθείας*, τοῦ ὁποίου Αὐτὴ εἶναι φορέας, ἐπειδὴ ὄχι μόνο λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ, ἀκολουθεῖ, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, τὰ ἴχνη τῶν Ἁγίων Πατέρων στὴν ἀντιμετώπιση τῆς παναι- ρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.

Οἱ Ἀντι-οικουμενιστὲς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐπανειλημμέ- νως ἔχουν καταδείξει, μέσῳ πολλῶν καὶ ποικίλων *Κειμένων* αὐ- τῶν, ποία εἶναι ἡ *θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ διάσταση* τῆς δῆθεν *ἱεραῶν παραδόσεως* αὐτῆς, δηλαδὴ τῆς ἀμοιβαίας συμμετοχῆς κατ' ἔτος στίς *Θρονικὲς Ἑορτὲς* Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐγκαινιάσθηκε τὸ ἔτος 1969, ἐπὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Τὸ 2004, μετὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου

5. Βλ. ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθμ. 1673/19.1.2007, σελ. 3.

στην *Θρονική Έορτή* του Βατικανού, οί εκπρόσωποι του Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν συνοψίσει ὡς ἐξῆς τὴν *ἐκκλησιολογικὴ σημασία* τῶν συναντήσεων αὐτῶν:

- συμβάλλουν στὸν βαθμιαῖο ἐξ-οικουμενισμὸ καὶ ἐκ-παπισμὸ τοῦ λαοῦ μας·

- συντείνουν στὴν «βαθμιαία ἐξάντλησι καὶ ἀποδυνάμωσι τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ»·

- καθιστοῦν ἐμφανέστατο τὸ «ρῆγμα», τὴν «διακοπὴ τῆς Παραδόσεως» καὶ τὴν «ἀποκοπὴ» τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τὴν «Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ζώντων»·

- συντελοῦν στὸ περαιτέρω «γκρέμισμα», τὴν «κατεδάφισι τῶν ὁμολογιακῶν συνόρων» καὶ τὴν διατήρησι «ὀλάνοιχτης τῆς πόρτας στὸν ἰδὸ τῆς Αἰρέσεως, τοῦ Συγκρητισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»·

- τονίζουν ἐμφαντικώτατα τὴν ἀξιοθρήνητη ἀλήθεια, ὅτι «ἡ ἐν Φαναρίῳ ἔγκλειστη καὶ ἡρωϊκὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκεται τώρα, ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα, σὲ νέα αἰχμαλωσία μετὰ ἀπὸ ἐκείνην τῆς Τουρκοκρατίας, στὴν αἰχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»⁶.

⁶. Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. 321, Ἰούλιος-Αὐγουστος 2004, σελ. 85, Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὸ Βατικανό.

4. Λειτουργικὸς Οἰκουμενισμὸς

Ἐπὶ τοῦ λοιποῦ τὸ πλαίσιο πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐρμηνεύσῃ ὀρθῶς τὸν *Λειτουργικὸ Οἰκουμενισμό* τοῦ Φαναρίου μὲ τὶς πρωτοφανεῖς καινοτομίες του, ὄντως ἀποκαλυπτικῆς τοῦ βάθους, στὸ ὁποῖο ἔχει προχωρήσει ὁ οὐσιαστικὸς ἐξ-συνιτισμὸς τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν.

Τὸ ἐρμηνευτικὸ πλαίσιο αὐτό, τὸ ὁποῖο ἀβίαστα ὀδηγεῖ σὲ ὀρθὰ συμπεράσματα, εἶναι δυνατὸν νὰ ὀρισθῇ μὲ τὰ ἐξῆς τέσσερα σημεία.

α. Προσφώνησις τοῦ Πάπα

Πῶς εἶναι δυνατόν, βάσει τῶν κριτηρίων τῆς ἀγιοπατερικῆς, κανονικῆς καὶ λειτουργικῆς Παραδόσεως, νὰ κριθῇ ἡ προσφώνησις τοῦ Πάπα, ὡς δῆθεν κανονικοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, δεδομένου ὅτι, ὁ Παπισμὸς μὲ τὸ Μεγάλο Σχίσμα τοῦ 1054 εἶχε ὀλοκληρώσει τὴν διαδικασία τῆς ἀποκοπῆς του ἀπὸ τὸ Θεανδρικὸ Σῶμα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Ἐκτοτε, ἀνεπτύχθη στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μία ἰσχυρὰ καὶ μακραίων **Ἀντιπαπικὴ Παράδοσις**, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ὁμοφώνως τὸ *consensus patrum* γιὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴ φύσι τοῦ Παπισμοῦ:

• ὁ Παπισμὸς εἶναι κατεγνωσμένη αἵρεσις καὶ οἱ Παπικοὶ ἀπερράγησαν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν θὰ πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆται, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα αἰώνων, ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως (9^ο αἰ.) μέχρι καὶ τῶν ἀρχῶν 10^ο αἰ., ἀναφέρονται **διακόσιοι** περίπου συγγράψαντες κατὰ τῶν Λατίνων καὶ **πέντε** ἀντι-παπικαὶ Σύνοδοι⁷!...

Εἶναι ἡλίου φαεινότερον, ὅτι οἱ καινοτόμοι οἰκουμενισταί, μὲ τὴν λειτουργικὴ μνημόνευσι τοῦ Πάπα καὶ ἐν γένει μὲ τὸν *Λειτουργικὸ Οἰκουμενισμό* τους, ἀποδεικνύονται ὡς

• ἀρνηταὶ αὐτῆς τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Συμφωνίας τῶν δέκα τελευταίων αἰώνων καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς προερχομένης *δογματικῆς αὐτοσυνειδησίας* τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

7. Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Ἀνδρονικοῦ Δημητρακοπούλου († 1872), Ὁρθόδοξος Ἑλλάς, ἥτοι περὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν γραψάντων κατὰ Λατίνων καὶ περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, ἐν Λειψία 1872.

Τοῦτο, τὸ ὄντως τραγικόν, εἶναι ἐκτὸς πάσης παρερμηνείας, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ *Καινοτόμοι* ὁμολογοῦν τὴν ἀποστασιοποίησι αὐτὴ καὶ τὴν κηρύττουν ἐπ' Ἐκκλησίας.

Ὁ μητροπολίτης Ἰλαρίων (Alfejev), τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας παρουσίασε τὸν Νοέμβριο τοῦ 2013, στὸ «Ἰνστιτοῦτο Γενικῆς Ἱστορίας τῆς Ρωσικῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν», μία διάλεξι με θέμα τὶς *διαχριστιανικὲς σχέσεις*.

Σύμφωνα με τὴν ἐπίσημη Ἐκθεσι στὴν Ἱστοσελίδα τοῦ «Τμήματος τῶν Ἐξωτερικῶν Σχέσεων» τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ μητροπολίτης Ἰλαρίων ὥρισε τὴν *νέα ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία* τῆς ἐπισήμου ὀρθοδοξίας με τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

«Μέχρι τὸν 19ο αἰῶνα, ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία θεωροῦσαν αἰρετικὴ ἢ μίαν τὴν ἄλλη. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπουσία τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας. Κατὰ τὸν 19ο καὶ κυρίως τὸν 20ο αἰῶνα, διαπιστώνουμε (μία) de facto ἀναγνώρισι τῆς ὑπάρξεως τῶν μυστηρίων χωρὶς τὴν κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις»⁸.

β. Λειτουργικὸς ἀσπασμὸς

Ἄρά γε, ἡ πρᾶξις τοῦ λειτουργικοῦ-εὐχαριστιακοῦ ἀσπασμοῦ δὲν εἰσάγει τοὺς λειτουργοὺς στὴν ἀναμενομένη ἔνωσί τους με τὸν Χριστὸ στὴν Θεία Εὐχαριστία;

Κατὰ τὴν ὀρθόδοξη *εὐχαριστιακὴ θεολογία*, αὐτῆς τῆς ποθητῆς ἐνώσεως πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ ἐνότης μεταξὺ τῶν ἰδίων τῶν συλλειτουργῶν καὶ ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς ἐνώσεως δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐνότης ἐν τῇ Ὁρθῇ Πίστει, τὴν Ὅποία θὰ ὁμολογήσουν ἀμέσως μετὰ στὴν συν-εκφώνησι τοῦ «Πιστεύω».

• Μήπως ἡ *σημαντικὴ* τοῦ λειτουργικοῦ ἀσπασμοῦ αὐτοῦ παραπέμπει στὴν ὑπάρχουσα πράγματι *κοινὴ πίστι* Πάπα καὶ πατριάρχου; στὴν Πίστι ὄχι τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων, ἀλλὰ στὴν *συγκρητιστικὴ ὁμολογία* τῶν *Οἰκουμενιστῶν*;

γ. Ἀπαγγελία τοῦ Πάτερ ἡμῶν

Ἄρά γε, λησμονεῖται, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Λαοῦ ἀπαγγελία τῆς *Κυριακῆς Προσευχῆς* ἔχει ἐνταχθῇ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας στὴν λειτουργικὴ τάξι, ὡς προσευχὴ προετοιμασίας γιὰ τὴν συμμετοχὴ μας στὸν Ἐπιούσιον Ἄρτον;

Βάσει ποίας θεολογικῆς προϋποθέσεως ἀπαγγέλλει Αὐτὴν ὁ Πά-

8. Βλ. <https://mospat.ru/ru/2013/12/23/news96201/>.

πας, στὸν ὁποῖο οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουν νὰ συμμετάσχη στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο τοῦ θυσιασθέντος Ἄμνου τοῦ Θεοῦ;

Πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Πάπας, τὸν ὁποῖον ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ αἰρεσιάρχη, νὰ ἐκπροσωπῇ τὸν συνηγμένο Λαὸ τοῦ Θεοῦ στὴν κορυφαία αὐτὴ στιγμή τῆς Θείας Μυσταγωγίας;

δ. Διακονία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Πρόκειται γιὰ προφανῆ περιφρόνησι καὶ ἄρνησι τῆς *Δογματικῆς Συνειδήσεως* τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ὅτι ὁ πατριάρχης ἀναθέτει τὴν Κατήχησι τῶν εὐσεβῶν στὸν Πάπα, ὁ ὁποῖος πιστεύει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακοδοξιῶν, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ φύσις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἐλλιπής, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν εὐρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὸν Πάπα καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὸ Πρωτεῖο καὶ τὸ Ἀλάθητό του.

Μικρὸν πρὸ τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ Πάπας Φραγκίσκος, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς *Γενικῆς Ἀκροάσεως (General Audience)*, στὴν Πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὴν Ρώμη, τὴν 5η Νοεμβρίου 2014, προέβη στὴν δήλωσι, ὅτι

- ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι «*ἄρρωστη*», διότι «*δὲν εἶναι ἐνωμένη μὲ τὸν Πάπα σὲ μία Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἱεραρχικὴ Ἁγία Μητέρα Ἐκκλησία μας (δηλαδή, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία)*»⁹.

9. Βλ. <http://www.news.va/en/news/general-audience-of-5-november-2014>.

Ε: Ἀλλοιώσις τῆς Δογματικῆς Συνειδήσεως

Ἐν τῷ 2007 προεξένησε μεγάλη ἀναστάτῳσι καὶ ἀποδοκιμασία στὴν *ἐπίσημη ὀρθοδοξία*, ὅταν προβλήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως τοῦ τότε Πάπα Βενεδίκτου, ὅσο καὶ ἂν ἀποτελῆ θλιβερὸ θέαμα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ἔκπληξις.

Ἀντιθέτως μάλιστα: πρόκειται γιὰ τὴν ἀναπόφευκτη συνέπεια καὶ φυσιολογικὴ βεβαίως συνέχεια τῆς ἀλλοιώσεως καὶ διαβρώσεως τῆς *Δογματικῆς Συνειδήσεως* τῶν *Οἰκουμενιστῶν*.

* * *

Στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ «*Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἐν μοναχοῖς κυρ Διονύσιον*»¹⁰, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς περιγράφει ἐν συντομίᾳ *τρία εἶδη ἀθεΐας*, τοῦ τρίτου ὀριζομένου ὡς *ἀπόρριψις καὶ ἀθέτησις τῶν Θεολογιῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων*, διότι

• «*Ἁγίων αἱ Θεολογίαι εἰσὶ θεοσεβείας ἀληθοῦς χάραξ*»,
«φραγμὸς καὶ περιτείχισμα τῆς Εὐσεβείας».

Σὲ περίπτῳσι, συνεχίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὅπου κάποιος θὰ *τολμήσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ ἔστω καὶ μία ἀπὸ τὰς Θεολογίας τῶν Πατέρων*

• «*ὁ τῆς κακονοίας τῶν αἰρετικῶν ἐσμὸς εἰσρῆσεται πολὺς*».

Τοῦτο ἐπιβεβαιώνεται πλήρως κατὰ τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξι τοῦ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισμοῦ*.

Ἡ ἀληθὴς αὐτὴ *θεοσεβεία*, ἡ Ὅποία δέον νὰ περιτειχίζηται ἀπὸ *Ἀγιοπατερικὰς Θεολογίας*, χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου Λουγδούνου, ὡς *Corpus Veritatis*-*Σῶμα τῆς Ἀληθείας*¹¹.

Ἡ ἐπιθυμὴ νὰ τρέφεται καὶ ἐντροφᾶ στὸ *Σῶμα τῆς Ἀληθείας* αὐτὸ ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ εἰς Αὐτούς, οἱ Ὅποιοι

• «*μὲ τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἔλαβαν καὶ κάποιο Χάρισμα Ἀληθείας (qui cum episcopatus successione charisma veritatis certum... acceperunt)*»¹².

10. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, *Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἐν μοναχοῖς κυρ Διονύσιον*, Π. Χρήστου, Γρηγορίου Παλαμᾶ Συγγράμματα, Θεσσαλονίκη 1966, τόμ. 2, σελ. 486.

11. Ἁγίου Εἰρηναίου, *Ἐλεγχος καὶ Ἀνατροπὴ τῆς Ψευδωνύμου Γνώσεως/Contra Haereses*, Βιβλίον Β', Κεφάλαιον 27, § 1, PG τ. 7, στλ. 802C.

12. Τοῦ Αὐτοῦ, *αὐτόθι*, Βιβλίον Δ', Κεφάλαιον 26, § 2, PG τ. 7, στλ. 1053C-1054A.

Ὁ Ἅγιος μᾶς καθιστᾶ προσεκτικούς, διότι ὑπάρχουν καὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι

- δὲν «κατέχουν ἐν ἑαυτοῖς τὸν Κανόνα τῆς Ἀληθείας ἀκλινῆ, ὃν διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἴληφان»¹³.

* * *

Εἰς τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ὀφείλουμε νὰ ἐντάξουμε ἀναμφιλέκτως καὶ τοὺς καινοτόμους Οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τῆς ἀποδοχῆς τῆς συγκρητιστικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔχουν ἀπολέσει τὸ Χάρισμα τῆς Ἀληθείας καὶ δὲν κατέχουν πλέον τὴν ἐμπειρικὴ γνῶσι τοῦ Κανόνος τῆς Ἀληθείας, ἐπομένως δὲ ἡ ἐπίδρασίς τους στὴν Ἐκκλησία ἀποβαίνει τραγικῆ, διότι ἀντὶ νὰ φυλάξουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὸ Σῶμα τῆς Ἀληθείας, καταστρέφουν αὐτό,

- «...λύοντες τὰ μέλη τῆς Ἀληθείας· μεταφέρουσι δὲ καὶ μεταπλάττουσι, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου ποιοῦντες ἐξαπατῶσι πολλούς...»¹⁴.

13. Τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, Βιβλίον Α', Κεφάλαιον Θ', § 4, ΡΓ τ. 7, στλ. 545Β.

14. Τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, Βιβλίον Α', Κεφάλαιον Η', § 1, ΡΓ τ. 7, στλ. 521Α.

ζ' Λατρεία και Δόγμα

Τὸ Σῶμα τῆς Ἀληθείας, τὸ Ὅποιο φυλάσσεται στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀποτελεῖ τὴν οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη στὴν ἱστορία δύο ἐκφάνσεις: τὴν *Λατρεία* τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν *Δογματικὴ Θεολογία* τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ ἄλλωστε δηλώνει καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὅρος Ὁρθοδοξία, δηλαδὴ ἀπ' ἐνὸς Ὁρθὴ Δοξασία, ὀρθὴ δόξα-ἀντίληψι γιὰ τὸν Θεό, καὶ ἀπ' ἑτέρου Ὁρθὴ Δοξολογία τοῦ Θεοῦ, διότι ἀνέκαθεν ἀποτελοῦσε ἰδιαίτερο γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ ἄρρηκτος σύνδεσμος μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο ἐκφάνσεων Της.

Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ἡ ἐνότης αὐτὴ μεταξὺ *Λατρείας* καὶ *Δογματικῆς Διδασκαλίας* ἐξεφράσθη μὲ τὸ περίφημο ρητό:

- *legem credendi lex satuat orandi*·
- ὁ Κανὼν τῆς Λατρείας ἄς ὀρίζει τὸν Κανόνα τῆς Πίστεως.

* * *

Ὅσοι Ὁρθόδοξοι εἶναι ἀκόμη ἱκανοί, παρὰ τὶς συνεχῶς ἀύξανόμενες δόσεις τοῦ δηλητηρίου τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, νὰ ἐξετάσουν αὐτὲς τὶς λειτουργικὲς καινοτομίες τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου μὲ τὰ κριτήρια τῆς Ἀγιοπατερικῆς, Συνοδικῆς καὶ Λειτουργικῆς Παραδόσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ὀδηγηθοῦν στὸ συμπέρασμα, ὅτι

• ἡ *lex orandi* τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν γένει τῶν *Οἰκουμενιστῶν* εὐρίσκεται σὲ πλήρη ἀντίθεσι καὶ ὀρίζει ἑτέραν *lex credendi*, δηλαδὴ ἕτερον *Κανόνα Πίστεως*, ἑτέραν πίστιν ἀπὸ τὴν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν θεοπνεύστων Συγγραμμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων, δηλαδὴ ἄλλη εἶναι ἡ ὀρθοδοξία τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ ἄλλη εἶναι ἡ Ἀγιοπατερικὴ Ὁρθοδοξία.

Μόνον μὲ μεγάλο πόνον στὴν καρδιά εἶναι δυνατὸν νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὴν τραγικὴν πράγματι ἐξέλιξι καὶ τὸ ὅτι τὸ αἰρετικὸν *lex credendi* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* τοῦ Φαναρίου, ὡς *θανατηφόρος ἴος*, ὅλο καὶ περισσότερο μεταδίδεται, ἐμπεδώνεται καὶ υἰοθετεῖται ἀπὸ τὶς ἐπίσημες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες.

Z: Ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία

Ῥτὸν ἀλληλο-αποκλεισμό τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς μὴ αὐθεντικῆς ὀρθοδοξίας τῶν *Οἰκουμενιστῶν* ἀνεφέρετο συχνά-κις στὶς *Ὀμιλίες* τοῦ ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Ἀβέρκιος († 1976) τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

Σε μία ἀπὸ τὶς *Ὀμιλίες* αὐτές, ἐκεῖνος ὁ Γνήσιος Ζηλωτὴς τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων εἶχε θέσει τὸ ἐξῆς ἐπώδυνο, ἀλλὰ ἀναγκαῖο ἐρώτημα:

«Ἄρά γε σήμερα οἱ ὄροι “χριστιανικὸς” καὶ “ὀρθόδοξος” ἐκφράζουν τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων;».

Ἡ ἀπάντησίς του ἦταν σαφῆς καὶ κατηγορηματικὴ: *ὄχι!*

Ὡς Γνήσιος Ποιμὴν, ἐφρόντιζε νὰ εὐαισθητοποιήσῃ τὸ ἐμπιστευμένο εἰς αὐτὸν Ποίμνιο, προκειμένου νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ διακρίνῃ μὲ ποῖο τρόπο σήμερον χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος *Ὁρθόδοξος*.

Συχνὰ ὑπενθύμιζε στοὺς εὐσεβεῖς, ὅτι ζοῦμε σὲ μία ἐποχὴ, στὴν ὁποία ὀνομάζονται *Ὁρθόδοξοι* καὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι

«ἀπεστάτησαν ἀπὸ τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔγιναν προδότες τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας»· αὐτοί, οἱ ὁποῖοι «ἀπορρίπτουν τὸ γνήσιο πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας», μαζὶ μὲ ὄσους «εἰσῆλθαν στὴν πορεία τῆς ἀμοιβαίας ἐπαφῆς μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προβάλλουν τὴν κοινωνία ἐν προσευχῇ καὶ ἀκόμη ἐν μυστηρίοις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους», ὡς καὶ «οἱ οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι ...οἱ ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπα τῆς Ρώμης ὡς κεφαλὴ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας»· καὶ ὅλοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι «συμμετέχουν μὲ τρόπο ἐνεργὸ στὴν οἰκουμενικὴ κίνησι...».

Καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ρῶσος Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης θέτει τὸ ἐξῆς εὐλόγο ἐρώτημα:

«Ποῖος δύναται νὰ μᾶς στέρησῃ τοῦ νομίμου δικαιώματος νὰ μὴ ἀναγνωρίζουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὡς ὀρθόδοξους, ἔστω καὶ ἂν συνεχίζον νὰ αὐτο-ονομάζονται ἔτσι καὶ νὰ παραμένουν κάτοχοι ὑψηλῶν ἀξιομάτων καὶ τίτλων;».

* * *

Αὐτοὶ ἦταν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶχε στὸν νοῦ του ὁ ἀείμνηστος Βλαντίκα Ἀβέρκιος, ὅταν σὲ διάφορες εὐκαιρίες ὑπεγράμμιζε, ὅτι

«...ὕπάρχει ἀνάγκη ἀναθεωρήσεως τῆς καθιερωμένης ὀρολογίας. Δὲν ἀρκεῖ σήμερον νὰ λέγεται κάποιος ...ὀρθόδοξος, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπογραμμισθῆ Γνήσιος Ὁρθόδοξος καὶ ὄχι καινοτόμος νεωτεριστής...»¹⁵.

15. *Архиепископ Аверкий (Таушев), Современность в свете Слова Божия Слова и речи*, т. 4, σελ. 319-323.

Η: Η Αγιορειτική Ήγεςία

Όσο όμως εὐφραίνεται καὶ οἰκοδομεῖται ἡ καρδιά τοῦ Ὁρθοδόξου Πιστοῦ, ὅταν διαβάζη τὶς *Ὀμιλίες* τῆς σπουδαίας καὶ μεγάλης αὐτῆς προσωπικότητος τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας τοῦ Κ' αἰῶνος, δηλαδὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου, τόσο –ἀντιθέτως– κυριεύεται ἀπὸ βαθεῖαν λύπην, ὅταν μελετᾷ καὶ ἀναλύη ὅσα ἔγραψαν οἱ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους στὴν *Ἐπιστολή* τους πρὸς τὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ὡς ἀντίδρασι γιὰ τὸ πρόσφατο *οἰκουμενιστικὸ συλλεῖτουργο* στὸ Φανάρι.

Ἐπίσης, ἐκφράζουμε ἀπορία καὶ ἀνησυχία, διότι γνωστὴ μαχητικὴ ἐφημερίδα¹⁶ ἀξιολογεῖ τὴν *Ἐπιστολή* αὐτὴ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἁγεςίας –ὅτι δηλαδὴ δῆθεν «ικανοποιεῖ τὸν πιστὸν λαόν», καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ, σὲ κύριο ἄρθρο της¹⁷ ἐχαρακτήρισε τὰ διαδραματισθέντα κατὰ τὴν Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ὡς ἐξῆς:

• *«Εἰς τὸ Φανάριον ἰσοπεδώθησαν τὰ δόγματα τῆς πίστεως κατὰ τὸ συλλεῖτουργον οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου - Πάπα».*

Ἄρά γε, οἱ συντάκτες ζυγίζουν προσεκτικὰ τὶς ἐκφράσεις τους; Ἄρά γε, ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ νοήματος τῶν λεχθέντων ὑπ' αὐτῶν; Δηλαδὴ, πραγματικὰ ἐννοοῦν αὐτά, τὰ ὅποια γράφουν; ἢ ἀποβλέπουν στὸν ἐπιπόλαιο συναισθηματισμὸ καὶ μὴ σοβαρὸ ἀντιοικουμενισμό, *συνθηματολογοῦντες καὶ λαϊκίζοντες*;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παρουσιάζουν τὴν *Ἐπιστολή* αὐτὴ ὡς ἱκανοποιητικὴ καὶ ἀντιπαπικὴ, ὅταν εἶναι σαφέστατο, ὅτι τὸ περιεχόμενον αὐτῆς εἶναι κραυγαλέως δυσανάλογο τῆς σωτηριολογικῆς βαρύτητος τοῦ κυρίου ἁρθροῦ τους, διὰ τοῦ ὁποίου καταγγέλεται στεντορεῖως ἡ ἐν Φαναρίῳ *ἰσοπέδωσις* τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων;

Στὴν *Ἐπιστολή* τους, οἱ Ἀγιορεῖται Προϊστάμενοι βεβαίως ἀναφέρονται στὴν **Ἀντιπαπικὴ Παράδοσι** τῶν προπατόρων τους καὶ δηλώνουν, ὅτι

«δυσκολενόμεθα νὰ κατανοήσωμεν τὰ διατρέξαντα κατὰ τὰς ἐορτίους ἡμέρας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου... ἐκφράζομεν τὸν συνέχον-

16. Βλ. ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2057/13.2.2015, σελ. 1.

17. Βλ. ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2048/5.12.2014, σελ. 1.

τα ἡμᾶς προβληματισμόν, διότι τὰ ὡς ἄνω πληγώνουν τὸ ὀρθόδοξον δογματικὸν καὶ λειτουργικὸν αἶσθημα καὶ προκαλοῦν σύγχυσιν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανῶν...».

Ἐν συνεχείᾳ ὁμως, δηλώνουν ὅτι ὑπάρχει κάτι, τὸ ὁποῖο τοὺς ἀνησυχεῖ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπὶ δεκαετίες ἐνεργουμένη καὶ προωθουμένη κατάλυσι τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὸν πνευματικὸν τοὺς πατέρα καὶ ἐπίσκοπο, τὸν οἰκουμενιστὴ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως:

«...δὲν ἀποκρύπτομεν, ὅτι ἰδιαίτερος μᾶς θλίβει καὶ ἀνησυχεῖ τὸ ἐνδεχόμενον ἀναβιώσεως τῶν ἐνταῦθα πρὸ πενηκονταετίας διαδραματισθέντων γεγονότων, τὰ ὁποῖα βεβαίως καὶ ἀπερχόμεθα, ὑφιστάμενοι εἰσέτι τὰς ὀδυνηρὰς συνεπειὰς αὐτῶν...»¹⁸.

Εἶναι πράγματι βαθύτατα ὀδυνηρὰ τὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἐγείρονται σὲ κάθε ὀρθόδοξη συνείδησι ἀπὸ τὴν ἐπιεικῶς περιέργη αὐτὴν ἀγιορειτικὴ ἀνησυχία:

■ Ἐν τέλει, ποῖο εἶναι τὸ πρόβλημα καὶ τί μᾶς ἀνησυχεῖ; ἡ ἀποστασία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου; ἡ ἡ δικαία ἀντίδρασις, ἀντι-αιρετικῆς φύσεως, δηλαδή ἡ προβλεπομένη καὶ ἐπιβαλλομένη ἀπὸ τὴν Ἀγιοπατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι πρᾶξις τῆς διακοπῆς κοινωνίας, ἢ τοι τῆς ἀποτειχίσεως;

Εἶναι σαφῆς καὶ μὲ ποικίλους τρόπους δεδηλωμένη ἡ τοποθέτησις τῆς σημερινῆς πνευματικῆς Ἠγεσίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔναντι τῆς ὁμολογιακῆς ἀποτειχίσεως τῶν πατέρων τοὺς ἀπὸ τὸν αἰρετικὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα.

Ἐγράφη τὸν Μάϊο 1964¹⁹:

«...τὰ 95% τουλάχιστον τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἀποδοκιμάζουν τὴν φιλοπαπικὴν πολιτικὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὁποῖου ἔπαυσαν νὰ μνημονεύουν τὴν φήμην».

Σήμερα οἱ Ἀγιορεῖται Καθηγούμενοι πράττουν πλήρως ἀντίθετα: «ἀπεύχονται» νὰ πορευῶνται τοῖς ἴχνεσι τῶν πατέρων τοὺς, ἐπιποθοῦντες,

«ἵνα παραμείνῃ ἀπαρασάλευτος ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης

18. Βλ. ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2057/13.2.2015, σελ. 7.

19. Βλ. ἐφημερ. «Τύπος Ἑλληνικὸς - Ὁρθόδοξος», ἀριθ. 40/Μάϊος 1964, σελ. 1 καὶ 3.

τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀγιορει-
τικοῦ Σώματος»¹⁷.

* * *

Δέν θὰ ἦταν περιττὸ νὰ ὑπενθυμίσουμε καὶ νὰ ὑπογραμμίσουμε,
ὅτι γιὰ τὴν Ἁγιοπατερικὴ Ὁρθοδοξία, τὸ ποθούμενο δὲν ὑφίστα-
ται στὴν ὁποιαδήποτε ἐνότητα, ἀλλὰ στὴν Ἐνότητα, ἡ ὁποία ἔχει
ὡς βᾶσι Αὐτῆς, κατὰ τὸν Ἅγιο Μάξιμο Ὁμολογητῆ, τὴν

• «Ὁρθὴν καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν»²⁰.

Με τὴν στάσι αὐτῆ τῶν νεο-αγιορειτῶν ἀναδεικνύεται ἓνα βαθὺ
ρῆγμα, τὸ ὁποῖο χωρίζει τὶς δύο ἀγιορειτικὲς γενιὲς αὐτές:

■ οἱ υἱοὶ δὲν ἔχουν τὰ κριτήρια πρὸς κατανόησιν τοῦ σκεπτι-
κοῦ τῶν Γεροντάδων τους, ὥστε νὰ συνειδητοποιήσουν, ὅτι Αὐτοὶ
τότε (1964), μὲ τὴν ἀποτειχίσί τους, «σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν
Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι»·

■ ἐπομένως, ὡς «ἀποτειχισθέντες», θὰ ἔπρεπε ἀπὸ αὐτοὺς (τοὺς
υἱοὺς αὐτῶν) νὰ ἀπολαμβάνουν τώρα «τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς
ὀρθοδόξοις»²¹, νὰ αἰσθάνωνται δὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς ἐκείνους
καὶ ὄχι νὰ «ἀπεύχονται» ὡς πατραλοῖαι!...

20. Βλ. «Εἰς τὸν Βίον καὶ τὴν Ἀθλήσιν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογη-
τοῦ Μαξίμου», § ΚΔ', PG τ.90, στλ.93D. • Ἁγίου Μαξίμου, Ἐπιστολὴ IB', Πρὸς
Ἰωάννην κουβικουλάριον, Περὶ τῶν ὀρθῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ δογμάτων· καὶ
κατὰ Σενήρου τοῦ αἰρετικοῦ: «...τὴν ὀρθὴν εἰς Θεὸν Πίστιν, τὴν κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ
Καθολικὴν Ἐκκλησίαν κηρυττομένην», PG τ.91, στλ.461C.

21. Πρωτοδευτέρως Ἁγίας Συνόδου, Ἱερὸς Κανὼν ΙΕ'.

Θ: Οἱ ἐν καινοτομία Ἀντι-οικουμενισταὶ

Τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐπιστολῆς τῶν Ἁγιορειτῶν πρὸς τὸν πατριάρχη, δείγμα βαθείας πνευματικῆς κρίσεως, μᾶς θυμίζει ἐν πολλοῖς τὸ σκεπτικὸ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Θεολογικῆς Ἡμερίδος, ἡ ὁποία ὠργανώθηκε ἀπὸ τὴν μητρόπολι Πειραιῶς τῆς ἐπισήμου ὀρθοδοξίας ἀκριβῶς δύο ἡμέρες πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στὸ Φανάρι, μὲ θέμα: *«15ος Κανὼν τῆς Πρωτο-δευτέρας Συνόδου καὶ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας»*.

Τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖο ἐκπέμπουν αὐτὲς οἱ δύο κύριες ἐστίες τοῦ ἐν καινοτομία Ἀντι-οικουμενισμοῦ (Ἅγιον Ὅρος-Πειραιεύς), πρὸς τὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖο, τὸν κύριο πρωτεργάτη τῆς διαδικασίας πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὰ ὄρια τῆς ἐπισήμου ὀρθοδοξίας, εἶναι σαφέστατο: *«Σᾶς καθησυχάζουμε, ἀρκοῦμενοι στὸν χαρτοπόλεμο...»*, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Καθηγητῆς Ἰ. Κορναράκης.

* * *

Ἡ Ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος πρὸς τὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖο σὲ καμμία περίπτωσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀξιολογηθῆ ὡς *«ίκανοποιητικὴ καὶ ἀντιπαπικὴ»*, βάσει βεβαίως τῶν κριτηρίων τῆς Ἀντιπαπικῆς Παραδόσεως τῶν δέκα τελευταίων αἰῶνων τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, στὴν Ὅποία προηγουμένως ἀναφερθήκαμε.

Ἀντιθέτως, δικαιολογεῖ πλήρως τὶς ἀνησυχίες τῶν Ἁγιορειτῶν Ἱερομόναχων καὶ Μοναχῶν, τὶς ὁποῖες ἐξέφρασαν στὴν Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ τους πρὸς τοὺς Καθηγουμένους τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν, διαμαρτυρόμενοι ἐντόνως γιὰ τὴν στάσι τους ἔναντι τῶν διαδραματισθέντων στὸ Φανάρι κατὰ τὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τοῦ 2007:

«... ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὰ τελευταῖα ἔτη δὲν ἀντιμετωπίζει μὲ σθένος καὶ γενναιότητα ὁμολογητικὴ τὰ φαινόμενα αὐτὰ τῆς ἀποστασίας, ὅπως ἔπρατταν παλαιότερα οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες... ἔχουμε σκανδαλισθῆ μὲ τὴν σιωπὴ καὶ ἀπραξία τῆς πνευματικῆς μας ἡγεσίας στὸ Ἅγιον Ὅρος...».

Καὶ στὸ τέλος τῆς Ὁμολογιακῆς Ἐπιστολῆς τους, οἱ διαμαρτυρόμενοι αὐτοὶ Ἁγιορεῖται, προφανῶς αἰσθανόμενοι τὴν ἀντιφατικότητα τῆς προσπάθειάς τους, ἐφ' ὅσον διαμαρτύρονται ὄντες ἐν

κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, διαδηλώνουν:

«Οἱ ἐπιστολὲς διαμαρτυρίας, ποὺ κατὰ καιροὺς ἔστειλε ἡ Ἱερὰ Κοινότης στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς λόγων, ἀλλὰ ἔργων... Πιστεύουμε ὅτι μετὰ τὶς τόσες ἔγγραφες καὶ προφορικές διαμαρτυρίες καὶ ἐνστάσεις, τὶς ὑπαναχωρήσεις, ὀπισθοχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς, τὸ μόνο ποὺ θὰ εὐφράνει τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ θὰ κατασχύνει τοὺς κακοδόξους, εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν ἀπανταχοῦ συμφωνούντων ἢ σιωπώντων ἐπισκόπων»²².

²². Βλ. ἔφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 1671/5.1.2007, σελ. 1, 5.

I: Εὐλογία ἐρωτήματα

Ἐπὶ **π**ρῶτά γε, πόσα ἀκόμη *συλλείτουργα* τοῦ τύπου αὐτοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσουν οἱ ἐν καινοτομίᾳ Ἀντι-οικουμενισταί, οἱ ὁποῖοι γιὰ διαφόρους λόγους διατηροῦν ἀκόμη τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὥστε νὰ συνειδητοποιήσουν πλήρως τὸ ἀδιέξοδο τῆς ἀντιπατερικῆς στάσεως αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν ἀνάλογη εὐθύνη, τὴν ὁποία φέρουν γιὰ τὴν ἐμπέδωσι τοῦ *παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ* στοὺς κόλπους τῶν *ἐπισήμων τοπικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν*;

Δὲν κατανοοῦν, ὅτι ἤδη ἔχουν καθυστερήσει πολύ; Καὶ ὅτι εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ τραγικὴ ἐξέλιξις, τὴν ὁποία, μέσα στὴν ἀντιφατικότητά τους, προβλέπουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι;

«Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔχουμε ζαναδεῖ [θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ 2007] καὶ ἀπ' ὅτι φαίνεται θὰ τὸ βλέπουμε ὅλο καὶ συχνότερα γιὰ νὰ τὸ συνηθίζουμε καλύτερα καὶ ἔτσι ἀγάλι-ἀγάλι νὰ προχωρήσουμε χωρὶς ἀντιδράσεις καὶ ἀμφισβητήσεις σὲ ἀποκαταστάση –ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Παναγιώτατος– τῆς “πλήρους κοινωνίας” μετὴν “πρωτόθρονη ἀδελφῆ ἐκκλησίας τῆς Ρώμης...”»²³.

Μήπως, ἐν τέλει, ὁ ἀπροκάλυπτος *Λειτουργικὸς-Λατρευτικὸς Οἰκουμενισμὸς* τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ βεβαίως καὶ γενικώτερα τῆς *ἐπισήμου ὀρθοδοξίας*, θὰ πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ, ἐν ὄψει μάλιστα τοῦ 2016, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως μίαν *προ-εισαγωγὴν στὴν ταυτότητα τῆς λεγομένης Μεγάλης Συνόδου*;

23. Πρεσβυτέρου π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου, «Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις» ... «Θρονικὴ Ἑορτὴ μὲ τὸν Ἁγιώτατο» ἢ ὅταν τὸ ὑπερφυγὲς μυστήριον χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ σκοπιμότητες... (βλ. http://aktines.blogspot.gr/2014/12/blog-post_12.html).

ΙΑ: Ἐπιλογικὸν Ἐπίμετρον

Τὰ Ὅρια καὶ τὸ Μέτρον τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως

Η «Ἀχραντος Θεολογία τῶν Χριστιανῶν»²⁴ μᾶς διδάσκει διαχρονικά, ὅτι οἱ Εὐσεβεῖς προσεύχονται, λατρεύουν καὶ δοξολογοῦν τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ὁμολογοῦντες τὴν **Πίστι**, στὴν Ὅποια ἐβαπτίσθησαν καὶ τὴν Ὅποια οἱ Ἅγιοι καὶ οἱ Σύνοδοι διεκράτησαν καὶ μᾶς παρέδωσαν.

Βάπτισμα-Πίστις, Δοξολογία-Λατρεία, Ἅγιοι-Σύνοδοι εἶναι τὰ Ὅρια καὶ τὸ Μέτρον²⁵ τῆς Ἱερᾶς τῶν Ὁρθοδόξων Παραδόσεως, τῶν Ὅποιων ὁ σύνδεσμος καὶ ἡ ἀλληλοπεριχώρησις, ὅταν διασαλευθῆ ἢ καὶ διαρραγῆ, εὐρισκόμεθα ἤδη σὲ περιοχὴ ἐκτὸς τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας.

Ἐπομένως, δὲν εἶναι ἄλλος ὁ Χριστὸς τοῦ Βαπτίσματος-Πίστεως, ἀπὸ τὸν Χριστὸ τῆς Δοξολογίας-Λατρείας καὶ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν Χριστὸ τῶν Ἁγίων-Συνόδων.

- **Πιστεύουμε** «εἰς Μίαν» καὶ Μοναδικὴν «Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»·
- **Βαπτίζομεθα** εἰς «ἓν» καὶ Μοναδικὸν Βάπτισμα·
- **Δοξολογοῦμε** τὸ «ἐκ Πατρὸς» καὶ Μόνον «ἐκπορευόμενον» Ἅγιον Πνεῦμα·
- **Ὁμολογοῦμε** «σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις»²⁶, ὅτι «Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων»²⁷.

* * *

α. **Ὑπενθυμίζουμε**, ὅτι ἡ πεποίθησις αὐτὴ τῶν Εὐσεβῶν, τὴν ὁποία ἀπορρίπτουν εὐθέως οἱ καινοτόμοι **Ὀικουμενισταί**, εἶναι ἀναμφισβήτητος καὶ ἔχει ἐκφρασθῆ ἀποφαντικῶς ὑπὸ τοῦ Οὐρανοφάντορος Μεγάλου Βασιλείου:

- «Εἰ μὲν γὰρ ἐκ τῆς τοῦ **Βαπτίσματος Παραδόσεως**,... ὡς **Βαπτίζομεθα** οὕτω καὶ **Πιστεύειν** ὀφείλοντες,

²⁴. Πρβλ. **Μ. Βασιλείου**, *Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Κεφάλαιον ΙΗ'*, § 47, PG τ.32, στλ. 153C.

²⁵. Πρβλ. **Τοῦ Αὐτοῦ**, *αὐτόθι, Κεφάλαιον ΚΘ'*, § 73, PG τ.32, στλ. 204C. • Ὁ Μ. Βασίλειος χρησιμοποιεῖ σχετικὴν φράσιν τοῦ Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ.

²⁶. Ἐφεσ. γ' 18.

²⁷. *Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας*, Τριώδιον.

ὁμοίαν τῷ Βαπτίσματι τὴν Ὁμολογίαν κατατιθέμεθα... ὁμοίαν τῇ Πίστει τὴν Δόξαν ἀποδιδόναι»²⁸.

• «Τὴν δὲ Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως, οἷον ἀρχὴν τινα καὶ μητέρα Δοξολογίας ἐποιησάμεθα... Νῦν γὰρ ἡμᾶς διδασκέτωσαν (ἅς ἀρχίσουν τώρα νὰ μᾶς διδάσκουν οἱ καινότομοι) μὴ Βαπτίζειν ὡς παρελάβομεν· ἢ μὴ Πιστεύειν ὡς Ἐβαπτίσθημεν· ἢ μὴ Δοξάζειν ὡς Πεπιστεύκαμεν. Δεικνύτω γὰρ τις ἢ ὡς οὐκ ἀναγκαῖα καὶ ἄρρηκτος ἢ πρὸς ἄλληλα τούτων ἀκολουθία ἢ ὡς οὐχὶ ἢ ἐν τούτοις καινοτομία τοῦ παντός ἐστὶ κατάλυσις»²⁷.

• Οἱ Εὐσεβεῖς ὀφείλουν νὰ ἀπέλθουν πρὸς τὸν Κύριον, τηροῦντες «ἄσυλον» «τὴν ἐπὶ τοῦ Βαπτίσματος διδασκαλίαν ἐν τε τῇ Ὁμολογίᾳ τῆς Πίστεως διατηροῦντας καὶ ἐν τῇ τῆς Δόξης ἀποπληρώσει»²⁷.

β. Ὑπενθυμίζουμε ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἱερὰ Παράδοσις μαρτυρεῖ ἐμπειρικά, ὅτι ἡ *παπικὴ λατρεία-λειτουργία-δοξολογία* δὲν εἶναι δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο **ἀπορρίπτουν εὐθέως καὶ ἀναφανδὸν πλέον οἱ καινοτόμοι οἰκουμενισταί**.

• Ὄταν μετεκομίσθη τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ κατετέθη στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας (I^α αἰ.), ὡσὰν ἀπὸ δύο πηγῆς ἄρχισε νὰ ρεῖ ἀφθόνως θεῖον Μύρον ἀπὸ τοὺς εὐλογημένους πόδας Του, ὅταν ἐτελεῖτο ἡ Θεία Λειτουργία στὴν ἐτήσια Πανήγυρι τῆς Ἀνακομιδῆς Του (Μαΐου Κ'), τὸ Ὅποιο περισυνέλεγε νὰ σὲ λέβητες καὶ κάδους.

«Ἐψάλλετο δὲ ἀργὰ ἡ Θεία Λειτουργία, διαρκοῦσα ἕως τρεῖς ὥρας, διὰ νὰ τρέχη τὸ Μύρον περισσότερον καὶ ἵνα πληρωθοῦν οἱ κάδοι καὶ τὰ ἀγγεῖα. Τόση δὲ οὐράνιος εὐωδία ἐξεπέμπετο ἐκεῖθεν, ὥστε ἐπληροῦτο ὅλος ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Χριστιανοὶ σχεδὸν ἐλιποθύμουν ἐκ τῆς εὐωδίας, ἥτις ἦτο δυνατωτέρα καὶ τῶν πολυτιμοτέρων τοῦ κόσμου μύρων. Ὄταν δὲ ἐτελείωνεν ἡ Θεία Λειτουργία, ἔπαυε νὰ ρεῖ καὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο Μύρον. Διενέμετο δὲ τοῦτο εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ διὰ τούτου ἐτελοῦντο ἄπειρα Θαύματα εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν ἐκεῖνων, οἵτινες μετὰ πίστεως μετεχειρίζοντο τοῦτο.

• Ταῦτα δὲ συνέβαινον ἕως ὅτου ἡ Δυτικὴ Ἐκκλη-

²⁸. Πρβλ. **Μ. Βασιλείου**, *ἐνθ' ἀνωτ., Κεφάλαιον ΚΖ', §§ 67 καὶ 68, Κεφάλαιον Ι', § 26, PG τ. 32, στλ. 193Α, στλ. 193C καὶ στλ. 113C.*

σία δὲν ἦτο ἀναθεματισμένη καὶ κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ἀφ' ὅτου δὲ αὕτη, μένουσα εἰς τὰ αἰρετικά της δόγματα, ἀνεθεματίσθη καὶ ἐχωρίσθη τελείως ἀφ' ἡμῶν, τότε ὁ μέγας Νικόλαος δὲν ἐδέχετο οὔτε τὴν λειτουργίαν τῶν Λατίνων καὶ Παπιστῶν. Ἀλλὰ ἐὰν ἐλειτούργει κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην παπιστῆς Ἱερεὺς, τὸ Μύρον δὲν ἔτρεχεν ἐκ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἠναγκάζοντο οἱ Λατίνοι νὰ καλοῦν Ἱερέα Ὁρθόδοξον, φρονοῦντα τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα τελῆ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Εὐθὺς δὲ ὡς ἤρχιζεν οὗτος τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὦ τοῦ θαύματος! Ἦρχιζεν εὐθὺς καὶ τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο Μύρον νὰ τρέχη ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου...

• Θαῦμα φοβερόν, τὸ ὁποῖον πείθει τοὺς πάντας, ὅτι ὁ θεῖος Νικόλαος, ὄχι μόνον ζῶν ἐγένετο ὑπέρμαχος καὶ κήρυξ τῆς Θεολογίας τοῦ Υἱοῦ, Ὁμοούσιον Αὐτὸν τῷ Πατρὶ δογματίσας ἐν μέσῳ τῆς Ἁγίας Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλ' ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ὑπέρμαχος ὑπάρχει τῆς ἀληθοῦς Θεολογίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κηρύττων τοῦτο ἐν σιωπῶσῃ γλώσσῃ διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τῶν δύο Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρὸς δηλαδὴ καὶ Υἱοῦ, καθὼς κακοδόξως φλυαροῦσιν οἱ Δυτικοί, ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς, καθὼς ὀρθοδόξως πρεσβεύει ἢ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία»²⁹.

γ. Ὑπενθυμίζουμε, τέλος, ὅτι ἡ Πανορθόδοξος Ἐγκύκλιος τοῦ 1848, ἐκφράζουσα συλλογικῶς-συνοδικῶς (ὑπεγράφη ἀπὸ τοὺς τέσσερις Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Συνόδων Αὐτῶν) τὴν παγιωμένη πεποίθησι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ, διεκήρυξε σαφῶς καὶ ἀπολύτως **ὅ,τι ἀρνοῦνται εὐθέως καὶ ἀναφανδὸν πλέον οἱ καινοτόμοι οἰκουμενισταί.**

• «Τούτων τῶν πλατυνθειῶν, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, ἐπὶ μέγα μέρος τῆς οἰκουμένης αἰρέσεων, ἦν ποτε ὁ Ἀρειανισμός, ἔστι δὲ τὴν σήμερον καὶ ὁ Παπισμός»·

• «...διὰ τοῦτο ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία... **κηρύττει** καὶ πάλιν σήμερον **συνοδικῶς**, αὐτὴν μὲν τὴν ῥηθεῖσαν καινοφανῆ δόξαν, ὅτι

²⁹. Μέγας Συναξαριστής, Τόμος Ε', σελ. 508, Μαΐου Κ', ἔκδοσις ε', Ἀθῆναι 1999.

τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκπορεύεται ἐκ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, εἶναι οὐσιωδῶς **αἵρεσιν**, καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς, οἰο-
δήποτε καὶ ἂν ὦσιν, **αἱρετικούς**·

● «Αὕτη ἡ αἵρεσις συνημμένους ἔχουσα ἑαυτῇ **καὶ παμπόλλους νεωτερισμούς**,... οἷα **γεννήματα τερατώ-
δη**, συμπαρακολουθήσαντες κατεκυρίευσαν καὶ αὐτὴν
τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην» καὶ «πρὸς διαστολὴν εἴληχε
καὶ προσηγορίαν **Παπισμός**»³⁰.

* * *

Ἄρα γε, εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς τῶν Ὀρίων καὶ
τοῦ Μέτρου τῆς Δογματικῆς Πίστεως καὶ Ἀληθείας οἱ *καινοτόμοι
οἰκουμενισταί*, οἱ ὁποῖοι ἔργῳ καὶ λόγῳ, συνεχῶς καὶ συνειδητῶς
καὶ ἐκ προγράμματος,

■ διαρρηγνύουν τὴν ἄρηκτον σχέσιν **Βαπτίσματος-Πίστεως-
Δοξολογίας** (*Κανόνος Λατρείας-Κανόνος Πίστεως*), *μετακινοῦντες
καὶ μεταθέτοντες*

«**Ὅρια Αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν**»³¹;

30. Ἰωάννου Καρμίρη, Τα Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδό-
ξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τ. Β', ἔκδοσις β', Graz-Austria 1968, σελ. 986 (§ 4),
σελ. 988 (§ 5), σελ. 988-9 (§ 6).

31. Πρβλ. Παροιμ. κβ' 28.

